

Miquel Bota Totxo

Confidència a Santa Maria
de la Pau de Castellitx

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1971

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1971-P-R-0019-0017

© del text: Miquel Bota Totxo

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Miquel Bota Totxo

Confidència a Santa Maria de la Pau de Castellitx

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1971

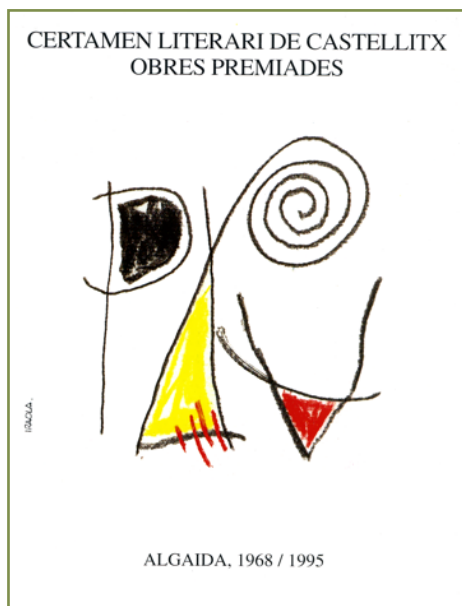

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC-1971-P-R-0019-0017

L'any 1971 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *IV Certamen de Poesia i Prosa en honor de Nostre Dona Santa Maria de la Pau de Castellitx*.

La poesia *Confidència a Santa Maria de la Pau de Castellitx* de Miquel Bota Totxo fou publicada per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Confidència a Santa Maria de la Pau de Castellitx

Regina de la Pau, sé que ho sabeu,
però us ho vull contar una altra vegada.
Els clams dels que mesuren la riquesa,
hàbils bellipotents
de la tàbida i feble
civilització,
vesànics sembradors de la discòrdia,
de la llavor de l'odi
que va podrint el món,
eixorden i confonen l'esperit
dels homes que treballen, nit i dia,
esperant l'alba d'un demà millor.

L'aire es torna verí.
Els violins gemeguen
i els ocells ploren, gisquen el pànic i l'esglai.
Les abelles es moren, sense mel.
Les formigues no poden trobar ni un gra de blat.
Els sementers d'espigues són ara cementirs.

MIQUEL BOTA TOTXO

Els clams, bramuls de feres, esgarrifen:

—Atiau-me la guerra del Vietnam,
que els arrossars encara
poden rebre més sang!

—Manteniu-me el terror, les lluites fraticides,
en tota la contrada de les terres de Crist!
Facem-ne befa del Crucificat!

—Que s'enfonsi la lluna
i tota la conquesta de l'espai!

—Dividiu-me Berlín, però per sempre!
a fi que tots semblin escorpins.

—Feu-me esvair Egipte
i la història del Nil i els faraons!

—Allargau-me la guerra de Biafra.
Tinc massa negres i me sobren blancs!

—Destruïu-me Polònia i els aires de Chopin!

—Acabem amb Hongria i tot Txecoslovàquia
i amb aquells que prediquin la unitat!

—Precipiteu-me la invasió de Laos.
Hem de fondre la veu, la negritud,
la germanor entre sentiments i races!

—Caigui ja la cultura, l'art i Grècia
amb la seva ancestral filosofia,
els fonaments i essència de Pericles!

—Que cremi tot París,
fins les aigües del Sena
i el ferro que conté la torre Eiffel!

—Vull que l'esclavitud talli, esmenussi
la intel·ligència clara dels humils!

—A destralades, clivellau-me Roma!
Espargirem les cendres
de tot imperi i tot record de Cèsars!

—Que rebentin al punt cent colps d'Estat!

Així, sàdicament, clamen seguit, Senyora,
els que estiren els fils de les titelles
pels camins de la terra, al seu antull;
els de cervell egòlatra,
aquells que en fan comerç
amb la vida de l'home,
tant si és blanc, com si és negre, com si és groc,
com si és vermell o gris o sens color.
El món és ple de sords de consciència,
ple de coixos de l'ànima.

Mare de Déu d'Algaida,
Calze del Vi de Crist,
Blatera fèrtil de l'Eucaristia,
Mirall de la Justícia,
Mare de l'esperança universal,
Estel i Llum de la fecunditat,
Madona del cel blau,
Regina de la vida i de la clau
que obre els balcons del món a l'alegria,
al goig i a l'amor viu que renovella
la fortalesa i la fraternitat,

MIQUEL BOTA TOTXO

curau la gran ferida
i els clivells on les venes de la terra
vessen l'ànima fecunda
dels homes que combreguen sempre amb la veritat.
Arca de l'aliança, il·luminau
els ulls saníssims que han cegat la fosca
de l'or fallaç o un ideal podrit.
Mare dels impotents, dels oprimits,
vida, dolcesa i esperança nostra,
guariu la fonda nafra de la guerra
amb el bàlsam salvífic de la pau.

